నాలుగో కోతి

'మీకు ఏ పువ్వు అంటే ఎక్కువిష్టం?'

"ఏం జ్యోతిష్యం చెబుతారా?" నవ్వుతూ ఎదురు ప్రశ్నించింది రోహిణి.

విష్ణు కూడా నవ్వి–

"అఫ్‌కోర్స్...మనస్తత్వం చెప్పగలను. మనస్తత్వాన్ని బట్టే మన తత్వాన్ని రూపొందించుకుంటాం. మన భవిష్యత్తుకు పునాదిరాళ్ళు మన తత్వమూ, మనస్తత్వమే"

"నిజానిజాల సంగతెలా వున్నా వింటానికి మీ మాటలు చాలా బావున్నాయ్."

"థాంక్స్ ఫర్ ది కాంప్లిమెంట్. ఇంతకీ నేనడిగిన ప్రశ్నకు మీరు సమాధానం చెప్పలేదు."

"దాంట్లో పెద్ద విశేషం ఏముందండి! ఆడవాళ్ళు సహజంగా పూలంటే మక్కువగా ఉంటారు. ఏ పువ్వు కంటికి రమ్యంగా ఉన్నా, ఏ కుసుమ పరిమళం పట్టి పిలిచినా ఆశ పడతారు."

"మీరు డొంక తిరుగుడుగా మాట్లాడొద్దు. దటీజ్ వెరీ బాడ్.."

గలగల నవ్వింది రోహిణి.

"చెప్పండి. ఏ పువ్వంటే ఎక్కువ మక్కువ మీకు?" విష్ణు మళ్ళీ అదే ప్రశ్న వేశాడు.

ఆమె క్షణం సేపు సాలోచనగా శూన్యంకేసి చూసి 'ఊ' అని అంటూ దీర్ఘం

తీస్తూ "ఆఁ మల్లెపువ్వండి..మల్లెపువ్వంటే నాకు చాలా ఇష్టం. ఇప్పుడు చెప్పండి. నా మనస్తత్వం ఏమిటో..దాంతోపాటు నా జాతకం కూడా చెప్పండి.." అంటూ చెయ్యి చాచింది.

దాన్నందుకుని రేఖలకేసి దీర్ఘంగా, గంభీరంగా చూశాడు.

"వెరీ నైస్..."

"ఏమిటా నైస్...వివరంగా చెప్పండి" అంది రోహిణి.

"బంగారు లోయలాంటి భవిష్యత్ ఉంది మీకు"

"రాత్రి రెండో ఆటకి మెకన్నాస్ గోల్డ్‌కి వెళ్ళొచ్చారేమిటి?" వ్యంగ్యంగా అంది.

"అదేం?" అన్నాడు ఆశ్చర్యపోతూ.

"బంగారు లోయ అంటుంటేనూ మరి కాస్సేపాగితే గుర్రాల పరుగు సంగతి కూడా చెప్పేట్లున్నారు.." మెల్లగా చెయ్యి వెనక్కు తీసుకుంది రోహిణి.

కుర్చీలో వెనక్కి వాలి, చిరునవ్వు నిండిన మొహంతో సిగరెట్ వెలిగించుకుని తాపీగా పొగ వదులుతూ అన్నాడు విష్ణు.

"కన్నెపిల్ల సమక్షంలో మనసు వయసు గుర్రమై పోతుందోయ్- అన్నాడో కవి. గుర్రాల మాటెత్తకపోయినా, ఇప్పుడు నా మటుకు నాకు రెక్కల గుర్రంమీద కూర్చున్నట్లే వుంది"

"ఎందుకనో?"

నవ్వాడు విష్ణు.

"ప్రశ్న చాలా చిన్నది. జవాబు చాలా పెద్దది."

"చెప్పండి వింటాను.." కుతూహలంగా బుగ్గన చెయ్యి చేర్చుకుంది రోహిణి.

"దేన్నయితే దేవదాసు, మజ్నూ, రోమియోలు పోగొట్టుకున్నారో-అలాంటిది నాకు సులభంగా దక్కుతున్నప్పుడు ఇంకెలా ఉంటుంది?" ఆమెకేసి చిలిపిగా చూస్తూ అన్నాడు విష్ణు.

రోహిణి కొద్ది క్షణాలు మౌనంగా, గంభీరంగా ఉండిపోయింది.

"ఏమైంది? సడెన్‌గా ఎందుకలా అయిపోయారు?"

"నాకేమిటో భయంగా వుంది"

"నాన్సెన్స్" కొట్టిపారేశాడు.

"ప్రేమ ఉన్నచోట భయం ఉండదు. ఒకటి ముంగిస, రెండోది పాము"

"నేనలా అనుకోలేకపోతున్నాను" అంది తల దించుకుని.

"డోన్ట్ వర్రీ. మీ భయం నాకు తెలుసు. మీ గార్డియన్‌గా ఉంటున్న బాబాయినుంచి ఏదన్నా చిక్కులు రావచ్చునేగా..."

"అవును..' అన్నట్లుగా చూసింది రోహిణి.

"లీవిట్ టూ మీ. పవర్ ఆఫ్ అటార్నీ నా పేర్న రాసెయ్యండి. దెన్ యూ సీ హౌ ఐ విల్ ట్రాప్ హిమ్...పంజరంలో పిట్టని చేసేస్తాను" పిడికిలి బిగించాడు విష్ణు.

రోహిణి మనసు కొద్దిక్షణాలు అటూ ఇటూ కొట్టుకుంది. విష్ణుని ఎంతవరకు నమ్మవచ్చు, ఎంతవరకు నమ్మకూడదు?

మనిషి అందగాడే. ఆడపిల్లలు మనసు పారేసుకోగల అందం అతనిది. ఆ అందం అంతరంగానికి కూడా ఉందా?

ఒక్కమాటు అతనితో పరిచయాన్ని పునశ్చరణ చేసుకుంది.

కాలేజీ బ్యూటీ కాంతిరేఖ తనకి పోటీగా కాలేజీ ఎలక్షన్లో నిలబడింది.

ఆమెకి అందం తప్ప మరే అర్హతా లేదు.

తనకి అందం సామాన్యమే అయినా మిగతా అర్హతలన్నీ ఉన్నాయి. అన్నింటినీ మించి అయిదుతరాలు ఆనందంగా బతగ్గల ఆస్తి ఉంది. తల్లిదండ్రులు బదరీ యాత్రలో భగవంతునిలో ఐక్యమై పోవటం, ఆ క్షణం నుంచి పినతండ్రి గార్డియన్‌గా పెత్తనం చెలాయించడం మినహా తనకే కష్టమూ లేదు. బాబాయి కూడా ఆరితేరిన ముసలి విలన్‌లా, డిప్లొమాటిక్‌గా 'అమ్మా, తల్లీ' అంటూనే గోతులు తీస్తాడు.

"ఏమిటీ గోతులు బాబాయ్?" అనడిగితే-

"అవా! అందులో పూలమొక్కలు నాటుదామనుకుంటున్నాను తల్లీ..." అంటాడు తాపీగా.

పువ్వుల్నే నాటతాడో, పూలమొక్కల్నే నాటతాడో వేచి చూడాలి.

కాంతిరేఖను కేవలం తనంటే అసూయతో మండిపోయే కొలీగ్సే నిలబెట్టారని తెలుసు.

అది తన 'ప్రిస్టేజ్ క్వొశ్చెన్' అయి కూర్చుంది.

ఒకవేళ ఓడిపోవడమే జరిగితే కాలేజీకి 'గుడ్‌బై' చెప్పేయాలని కూడా నిర్ణయించుకుంది.

మగపిల్లల ఓట్లు పడితే తాను గెలిచేస్తుంది. ష్యూర్.

కానీ- కాంతిరేఖ చిరునవ్వుల వలలో ఇరుక్కుపోయిన వాళ్ళనెలా తనవైపు

తిప్పుకోవటం?

తనకు తానుగా అడిగితే గేలిచేస్తారేమో...

మొహాన్నే నవ్వేస్తారేమో...

అలాంటి క్షణంలో ఆశాకిరణంలా వచ్చి, తనకు తానుగా పరిచయం చేసుకున్న సీనియర్ స్టూడెంట్ విష్ణుని పూర్తిగా నమ్మక తప్పలేదు. అతను విజయం తథ్యమని హామీ ఇచ్చాక, మంచినీళ్ళలా డబ్బు ఖర్చు చెయ్యమని నోట్లకట్టలిచ్చింది.

మొదట బాబాయి గొణిగినా, సణిగినా చివరికి తానడిగినదంతా ఇచ్చాడు. కాంతిరేఖ ఓడిపోయింది.

ఓహ్...ఆరోజు తనకి ఆకాశాన్ని గెలిచినంత ఆనందం.

సముద్రాన్ని ఈదినంత సంతోషం.

దీనికంతా కారణమైన విష్ణుని అమాంతం కౌగిలించుకుని వెయ్యి ముద్దులిచ్చేద్దామనిపించింది ఆవేశంలో.

తనను చాటుగా ద్వేషించిన వాళ్ళంతా గెలిచానని తెలిశాక ఎదురుగా వచ్చి ఏమీ కానట్లే జేజేలు కొడుతుంటే, కుళ్లిపోయిన వాళ్ళ ఆత్మల్ని చూసి గర్వంగా నవ్వుకుంది.

కాంతిరేఖ కాలేజీ మానేసిందని తెలిశాక తన మనసులో చెలరేగిన తుపాను చల్లారింది.

అప్పుడు కథ కొత్తమలుపు తిరిగింది.

విష్ణు ఓ సాయంత్రం జమాఖర్చుల జాబితాతో వచ్చి-(సారీ..అతను యింకా తనని నువ్వనేదాకా రాలేదు) "మీరిచ్చిన డబ్బుకి నేను చేసిన ఖర్చు వివరాలివి..మిగిలిందింత" అంటూ రెండొందలివ్వబోయాడు.

తానే మరో మూడొందలిచ్చి "ఈ అయిదొందలతో నన్ను గెలిపించిన మీ మిత్రులందరికీ గ్రాండ్ పార్టీ ఇవ్వండి" అంది.

విష్ణు నవ్వి 'ఆల్‌రైట్' అని తీసుకున్నాడు.

అటు తరవాత విష్ణు తనకి చాలా చేరువైనాడు.

అతనికి అప్పటికే తన గురించి చాలా విషయాలు తెలుసుననే సత్యం అర్థమయింది.

ఆ కుతూహలం వెనక ఏముంది?

అతను చూపుతున్న సిన్సియారిటీ ఆషాఢభూతి ముసుగా లేక అందులో వాస్తవం

ఉందా?

తాను గొయ్యిని తప్పించుకొని నుయ్యిలో పడటం లేదు కదా?

ఇలాంటి భయాలు, భావాలు ఆమె మనసును కకావికలం చేసేశాయి. అందుకే ఎంత చేరువగా ఉందో, అంత దూరంగా ఉంచింది.

విష్ణు ప్రతిమాటా ఆమెని మెస్మరైజ్ చెయ్యాలని జాగ్రత్తగా ఎంచి తూచి మాట్లాడేవాడు.

నిజానికవి సమ్మోహితంగానే ఉండేవి.

కానీ–

అప్పుడప్పుడూ ఆమెకొక విచిత్రమైన ఊహ కలుగుతుంటుంది.

ఒకమాటెక్కడికో వెళ్తే "ఇతను అచ్చం ఘంటసాలలాగా పాడతాడు" అని చెప్పి, ఓ కుర్రాడిచేత పాట మొదలెట్టించారు. మొదట గొంతు బిగించి, ఎలాగోలా ఘంటసాలను గుర్తు చేసినా, పోను పోను పీలగా మారి, అసలు గొంతు వికృతంగా బయటపడింది.

మనుషుల తత్వాలూ ఇలాగే బయటపడతాయేమో అనుకుందా క్షణంలో. అటు తరవాత చాలామాట్లు ఆమెకు ఆ సంఘటన గుర్తొచ్చి నవ్వుకుంది.

ఇప్పుడిప్పుడు విష్ణు మాటలు వింటుంటే అతని అంతరంగంలోకి తొంగిచూసి అక్కడ అమృతమే ఉందో, హాలాహలమే ఉందో తెల్సుకోవాలనుకున్నప్పుడు మరీ గుర్తొస్తోంది పాత సంఘటన.

తానీ సస్పెన్స్ లోంచి బయటపడాలి.

విష్ణు మనసును నేకెడ్‌గా చూడాలి.

కానీ ఎలా?

పైగా సమస్య ఇంకోటి, ఇంకోటీ గాదు. చివరికి తన జీవిత సమస్యగా మారి కూర్చుంది.

అనేక విధాల అతణ్ని గురించి వాకబు చేసింది.

ఎవరూ ఎక్కడా అతని గురించి చెడుగా చెప్పలేదు.

పిచ్చి పిచ్చి ఊహలతో మనసు పాడుచేసుకుంటున్నానేమో అనిపించింది. ఇటీవల ఆమెకి ఒక కొత్త కథ తెలిసింది. కాంతిరేఖ విష్ణును ఏకధాటిగా ప్రేమించి మనసిచ్చినా అతను కాదనేశాట్ట.

వాటే వండర్.

తానే మొగాడయితే, కాంతిరేఖను వదులుకోవటం జరిగేదా?

ఇంపాజిబుల్...

కానీ విష్ణు ఎందుకు వదులుకున్నాడో?

అందుకు కారణం తానేనా?

అది ప్రేమా-ఆరాధనా-వగైరా, వగైరా కిందకొస్తే దేవుడు తనకి మంచి గీతలే గీసినట్టు.

అక్షరాలా.

(ధర్మారావు మాస్టారి పాత్ర లేకపోతే ఈ కథ ఇక్కడితో పూర్తయ్యేది. పాఠకుణ్ణి అనవసరంగా రోహిణి, విష్ణుల పెళ్ళికి శుభలేఖ లేకుండా తీసుకెళ్ళి, అసలు విందులేకుండా వట్టి కనువిందుతో సింబాలిక్‌గా శోభనం సీను చూపించి 'శుభం' అనటం లాంటి పాత సంప్రదాయానికి తలవంచటం ఇష్టంలేని రచయిత కథను మలుపు తిప్పుతున్నాడు)

000

"అవునమ్మా...నా పేరే ధర్మారావు. నిజమే..విష్ణు నా దగ్గరే చదువుకున్నాడు. నువ్వు శ్రమపడి ఇంత దూరం నా దగ్గరకొచ్చి అతని గురించి అడుగుతున్నావంటే అందుకు మామూలు కారణం ఉంటుందనుకోను...అవునా?"

"మీ ఊహ కరక్టే" ఒప్పుకుంది రోహిణి.

ధర్మారావు ఓ ముసలినవ్వు నవ్వాడు.

ఆ నవ్వు పవిత్రంగా తోచి, ఆమెకి కాస్త ధైర్యం కలిగింది.

సమాధానం కోసం ఆయన వంకే చూడసాగింది.

"అవేమిటో నీకు తెలుసు కదూ!" అంటూ వేలితో చూపాడు. రోహిణి కంటికి గాంధీగారి మూడు కోతులు కనిపించాయి.

తెలుసన్నట్లు తలాడించింది.

ఆయన రామాయణ కాలంనాటి చెక్క డ్రాయర్లో నుంచి, వెతికి వెతికి ఓ ఫొటో తీశారు.

ఆమెకి దాన్ని చూపిస్తూ "ఇది విష్ణుదేనని నీకు చెప్పాలి. ఎందుకంటే ఎప్పుడో స్కూల్ ఫైనల్ పరీక్షకోసం తీయించుకున్న ఫొటో ఇది. పోలికలు వెంటనే తెలియవు..." అన్నాడు అలాగే పట్టుకొని.

కాస్త కష్టం మీద పోలికలు గుర్తించి "ఎస్. కరెక్టు. ఇది విష్ణు ఫొటోనే..."

అంది రోహిణి.

"దీన్నిప్పుడు ఇక్కడ ఉంచుతాను.." అంటూ మూడు కోతుల పక్కన ఉంచాడు.

"ఎందుకలా ఉంచానో చెప్పుకో.." అన్నాడు పాత కళ్ళజోడులోంచి చూస్తూ.

ఆమెకి ఫక్కున నవ్వొచ్చింది.

"నవ్వకు. ఇది చాలా సీరియస్ విషయం" అన్నాడు ధర్మారావు మొహం సీరియస్‌గా పెట్టి.

"మీరే చెప్పండి నేను వింటాను.." అంది నవ్వాపుకొని.

మనసులో 'ఈయన భలే టీచరు' అనుకుంది.

ఆయన మొహంలో కాస్త 'డిసప్పాయింట్‌మెంట్' కనిపించింది. నిట్టూరుస్తూ కూర్చుని నోరు విప్పాడు.

"మై లిటిల్ బేబీ. పువ్వులన్నీ క్రూరంగా నలిగిపోవటానికే. ఆడపిల్లల జీవితాలన్నీ మగవాళ్ళ మోసానికి కర్కశంగా చితికిపోవటానికేనని ఎవరన్నా, ఎప్పుడన్నా చెప్పారో లేదో నేనెరుగను. ఇప్పుడీ ముసలి మాస్టారు ధర్మారావ్ చెబుతున్నాడు. నీ మనసు మీద రాసుకో" అంటున్నప్పుడు ఆయన గొంతు వణికింది. కళ్ళజోడు జారింది. మందాకిని లాంటి ఆయన మనసు వశం తప్పి గట్లు తెంచుకున్న బాధ కళ్ళలోంచి వెలికి దుమికింది.

చూస్తున్న రోహిణి మనసులో ఎందుకో ఎర్రబల్బు వెలిగింది.

ఆమెకర్థమై పోయింది.

ధర్మారావు మాస్టారు చెప్పబోయే కథ నాలుగు మాటల్లోనే తెలిసిపోయింది.

"వద్దు మాస్టారూ! మీ గుండెలు చీల్చుకువచ్చే ఏ కథా నేను వినే స్థితిలో లేను..ప్లీజ్! ఒక్కమాట స్పష్టంగా చెప్పండి. విష్ణును ఆడపిల్లలు నమ్మొచ్చా లేదా? అదే నేను వినదల్చుకున్నది..."

నవ్వాడు ధర్మారావు.

"అర్ధచంద్రుడి వెలుగూ, అసంపూర్ణమైన విజ్ఞానమూ ఎలాంటి ప్రయోజనాన్నీ ఇవ్వలేవు తల్లీ! నేను చెప్పేది ఓర్పుగా చివరిదాకా విను..అంతవరకూ మాట్లాడకు.."

రోహిణి మూగబొమ్మలా ఉండిపోయింది.

ధర్మారావు మాస్టారి పాఠం మొదలైంది.

"చెడు వినకు. కనకు, మాట్లాడకు... అనే గాంధీగారి ఆదర్శాన్ని నమ్మిన వ్యక్తిగా జీవితాన్ని గడుపుతూ వచ్చిన నాకు, కొన్నాళ్ళ అనుభవం తరవాత నేను ఏ వ్యక్తిని

ఈ మూడు ఆదర్శాలతో తీర్చిదిద్దాననుకున్నానో, కోతిలాంటి మనసుకున్న మూడు దుర్గుణాల్నీ వదిలించగలిగా ననుకున్నానో... ఆ వ్యక్తిలో మరో కొత్త కోతి... నాలుగో కోతి బలంగా ఎదుగుతోందని తెలుసుకొనేసరికి ఒక అమాయక జీవితం బలి అయిపోయింది.

అటు చూడు... గోడకున్న ఫొటోలో... అవును ఫొటోగానే మిగిలిపోయిన నా కూతురు రాజ్యాన్ని ఈ కోతి బలి తీసుకుంది. చెడ్డతనం మరకలైనా కనిపించని అందమైన ఆకారం, అద్భుతమైన మాటల గారడితో అమ్మాయిల జీవితాలకు చిచ్చుపెట్టగల ఆ కోతి విష్ణేనమ్మా... ఆ రాక్షసుడి వల్ల నా జీవితంలో శాశ్వతంగా వెలుగు మలిగిపోయింది. రాజ్యం కోసం దిగులుపడి కన్నుమూసిన భార్యతోపాటు వెళ్ళలేని అసమర్థతతో, ఇంకా పాత స్మృతులమధ్య కాటికాపరిలా కూర్చున్నాడమ్మా ఈ ధర్మయ్య మాస్టారు... నీకు చేతనైతే వేలు... కాదు లక్షల కొద్దీ నాలుగో కోతుల్ని చేయించు. అవి విష్ణుమూర్తి లాంటి దుర్మార్గుల్ని వేలెత్తి చూపాలి. 'గాంధీజీ! నీకు తెలియని నాలుగో కోతి ఒకటుందయ్యా' అని కుమిలిపోయే నాలాంటి అభాగ్యుల ఆత్మశాంతి కోసమైనా ఆ పని చెయ్యితల్లీ... గాంధీగారు కోతిలాంటి మనసుకు ప్రతిరూపాలుగా దిద్దిన మూడుకోతులు చెడు అనకు, వినకు, మాట్లాడకు అనే చెప్పాయి. నువ్వు చేయించే కోతి 'చెడు చెయ్యకు'- అని ఆకాశం దాకా అరిచి చెప్పాలి... సముద్రాలు ఘూర్ణిల్లేలా గర్జించి మరీ చెప్పాలి తల్లీ..."

(యువ దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక)